

นักกรรมฐานหรือนักเสพมืออาชีพ

เมื่อปีพ.ศ. ๒๕๓๕ อาตมาได้ติดตามครูบาอาจารย์ไปปลีกวิเวกอยู่ที่ อ.ฝางจ. เชียงใหม่ วันหนึ่งได้มีโอกาสไปคูปอน้ำมัน ระหว่างเดินทางได้แวะฉันเพลอาตมาควักเอา อาวุธคู่ปากออกมา ซึ่งถูกเก็บไว้ในถุงย่ามอย่างดีมันก็คือซอสน้ำมันที่ถูกดัดแปลงเป็นมีดใช้ ตัดหรือปอกผลไม้ได้เรียกว่าซอสน้ำมันเอนกประสงค์เลยแหละมันถูกหยิบออกมาด้วยความภาคภูมิใจของผู้เป็นเจ้าของ

หลวงพ่อก่อนอนุญาตให้พระทุกรูปนั่งร่วมสำหรับได้เพราะเป็นการเดินทางไกล วินัยก็บอกไว้เรื่องของการฉันปริมประ คณะโภชน แต่ปรกติพระฉันมือเดียวในบาตร มีช้อยกเว้นอยู่ ๗ เหตุการณ์ ได้แก่

๑. เวลาป่วยไข้

๒. หน้าจิวรกาล, ช่วงแสวงหาผ้าเพื่อมาทำจีวร

๓. เวลาร่วมกันทำจีวร, ทำกิจกรรมพัฒนาอาวาส

๔. เวลาเดินทางไกล อาหารหายาก

๕. ไปทางเรือ

๖. อยู่ด้วยกันมากบิณฑบาตไม่พอนั้น

๗. โภชนะเป็นของสมณะ

ขณะที่กำลังลงมือฉันเราก็รอพระเถระลงมือก่อนตามมรรยาท ซึ่งก็รู้แน่นอนว่าท่านเองไม่มีซอสน้ำมันเหมือนพวกเรา(ท่านเป็นของท่านอย่างจิ่ง) ปรกติพระกรรมฐานจะเตรียมพร้อมอยู่แล้ว ของใครของมัน ซอสนางข้าง ซอสนทองเหลือง ทองแดง สแตนเลส สังกะสี หอยก๊อบก็ กะลามะพร้าว หรือซอสน้ำมันช้อยก็มี แต่องค์ที่ใช้มือเปิบเอาก็มาก ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัย ความชอบไม่ชอบ ความถนัดชำนาญ

ท่านเหลือบตามาทางเราและเอ่ยปากว่า “ผมขอยืมซอสนหน่อย” เราเลยได้ทีพูดขึ้นในท่ามกลางวงอาหารนั้นว่า “หลวงพ่อก่อนทำไมไม่รู้จักเตรียมพร้อมมาด้วยเล่าครับ” ท่านพูดขึ้นมาอย่างหน้าตาเฉย “ผมไม่ใช่สำนักกินมืออาชีพ ผมเป็นพระนักกรรมฐาน ทำตามเหตุปัจจัย” เราหรือตอนนั้นรู้สึกหน้าชาไปหมดเลยละอายุท่าน ละอายุคนผู้อยู่ใกล้ ละอายุใจตัวเองอีกต่างหาก

หลังจากอาหารมีอันแล้ว ก็เลยขว้างทิ้งทั้งช้อนทั้งส้อม “กูไม่เอาเมืองอีกแล้ว จบกันทีภาพผู้ดีนักกินมีอาชีพ” “ขอเป็นนักศึกษากรรมฐานมุ่งอนุบาลจิตสู่เสขภูมิให้จงได้” มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ นะ

ทุกวันนี้คำสอนดีๆ มีมาสะกิดต้อมอยากคุณเสมอ ๆ บ้างหรือเปล่า? ผู้ชี้โทษเหมือนทำหน้าที่ชื่อบอกขุมทรัพย์ให้.

www.watsomphanas.com